

Det spørgsmål, der er til debat, er altså spørgsmålet om afgrænsning af særlige personlige hjælpemidler over for personlige hjælpemidler. Et spørgsmål, der er blevet aktuelt efter Den Sociale Ankestyrelses afgørelse om, at den individuelle udmåling og tilpasning ved levering af brilleglas og kontaktlinser ikke kan ligestilles med sådanne personlige hjælpemidler, hvor det frie forbrugsvalg ikke kan undertrykkes.

Vi er i Venstre ikke enige i den konklusion og vil derfor medvirke til at ændre på disse forhold af to grunde. For det første ud fra en almindelig rimelighedsbetragtning. Fordi man er handicapet eller svagelig i lovens forstand, skal man naturligvis ikke umyndiggøres. Det særlige tillidsforhold, man måske gennem en årrække har opbygget til f.eks. en bestemt optiker, må derfor vejes med ind, når der skal tages stilling til, hvem der skal levere hjælpemidlet. Og præcis de samme hensyn gør sig gældende ved en række andre personlige hjælpemidler, som i dag ikke er omfattet af kravet om frit forbrugsvalg.

For det andet er vi ikke blinde over for det konkurrencemæssige og økonomiske aspekt. Kommunernes adgang til at indgå eneaftaler på området skulle jo egentlig tage sigte på at reducere kommunens omkostninger, men i konkrete tilfælde er det det modsatte, vi har set.

Vi deler derfor det synspunkt, som også er kommet frem i Konkurrencerådet, at en kontanttilskudsmodel i højere grad ville afspejle virkeligheden, som den er i praksis.

Jeg vil derfor i dag give tilsagn til forslagsstillerne om, at vi i Venstre gerne vil fremme det, der er substansen i forslaget, nemlig det frie forbrugsvalg.

Stefan G. Rasmussen (KF):

Først vil jeg sige, at der jo er et par stykker af os herinde, der er nybegyndere, men jeg har ladet mig fortælle, at det har alle været på et tidspunkt.

Fremskridtspartiets beslutningsforslag er, som jeg opfatter det, et godt og velment forsøg på ved lovgivning at hjælpe nogle mennesker, der i dagligdagen lever en tilværelse, hvor hjælpemidler er en del af deres krop. Noget som vi, der ikke har dette behov, måske har svært ved at sætte os ind i.

Der skal derfor ikke herske nogen tvivl om, at Det Konservative Folkeparti ser på dette beslutningsforslag med stor sympati. Vi mener, at forslaget sigte er klart og tydeligt, men måske

knap så tydeligt i de midler, hvormed sigtets mål skal opnås.

Vi ser gerne, at en ændring af bistanndslovens § 58 bliver så god som overhovedet mulig. Og når vi siger god, så drejer det sig for os om at sikre en reel personlig frihed i valget af hjælpemiddel inden for de aftalte økonomiske rammer.

I den sammenhæng vil vi i det kommende udvalgsarbejde kunne bidrage med en række spørgsmål. Vi vil bl.a. gerne vide, hvorledes det dilemma, der ligger imellem på den ene side de økonomiske betragtninger, det, at kommunerne laver fællesindkøb og lignende for at opnå den bedste pris, hvilket for øvrigt ofte bevirker, at de får en eneleverandør, og på den anden side de menneskelige betragtninger, det, at modtageren kan have et tæt og personligt forhold til sin leverandør, bedst løses.

Vi vil også gerne høre, om der på baggrund af EU-direktivet vedrørende samordning af fremgangsmåderne ved offentlige indkøb er fremkommet bekendtgørelser desangående, der vil vanskeliggøre disse forhold, eller hvilken betydning det har, når kommunerne på baggrund af varedirektivet eller tjenesteydelsesdirektivet vil forsøge at skabe en lavere kostpris. Går dette ud over valgfriheden? Hvordan løses det bedst?

Jeg kunne sådan set blive ved med spørgsmål. Målet for os er, at vi skal finde den bedste løsning, og dette skal gøres på det bredest mulige grundlag. Jeg synes, det vil være et godt signal, om en ændring af denne karakter havde og fik en meget bred opbakning.

Derfor er det også lidt ærgerligt, at Fremskridtspartiets beslutningsforslag ikke er mere specifikt i anvisning af midler. Jeg ville i givet fald kunne have givet en mere klar melding. Men det kan der selvfølgelig rådes bod på. Og jeg opfatter det som noget vældig positivt, at ministeren i sin tale nævnte, at ministeren snarest vil foranledige en afdækning af området, således at vi, når dette materiale foreligger, kan træffe den mest objektive beslutning.

Men desværre er det således, at mens vi venter på dette udspil fra ministerens side, vil mulighederne for valgfrihed mindskes. Derfor vil jeg gerne stille ministeren et direkte spørgsmål: Agter ministeren at stoppe de kommuner, der i øjeblikket centraliserer indkøbet af hjælpemidler, indtil enten Fremskridtspartiets eller ministerens forslag er færdigbehandlet, for mens græsset gror, så dør hørsemor.

Med dette ser jeg frem til ministerens udspil,